

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Sędziowie: SO Tomasz Nowak

SO Klaudiusz Senator (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 roku

sprawy D. P. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 20 lutego 2013 roku sygn. akt II K 685/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. 516, 60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

sygn. akt IXKa 734/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Starachowicach wyrokiem z dnia 20 lutego 2013r. skazał D. P. (1) za popełnienie przestępstwa z art. 278§1 kk na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 4 lat próby, na podstawie art. 72§2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2000 zł. w terminie 1 roku od uprawomocnienia się wyroku i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony podnosząc, że nie zgadza się z zapadłym wyrokiem. obrońca oskarżonego wskazał, że zaskarżony wyrok dotknięty jest uchybieniami zawartymi w art. 5§2 kpk i art. 7 kpk, a w konsekwencji doszło do błędów w ustaleniach faktycznych. obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Podnieść należy, że Sąd Rejonowy zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób prawidłowy, pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia bowiem Sądu odpowiadają prawdzie materialnej i wynikają z logicznej analizy dowodów. Przypomnieć należy, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w przepisie art. 7 kpk nakazuje organom procesowym, w tym – sądowni, by oceniały znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związanymi żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Sąd Rejonowy nie uchybił zasadzie swobodnej oceny dowodów analizując materiał dowodowy w jego całokształcie. Sąd Rejonowy poddał ocenie wszystkie dowody zebrane w sprawie. Podstawą prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, a co za tym idzie podstawą wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przy czym Sąd wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podkreślić też należy, że Sąd Rejonowy należycie swoje stanowisko uzasadnił w szczegółowym uzasadnieniu.

Sąd nie dopuścił się naruszenia art. 5§2 kpk. Do naruszenia tego przepisu mogłoby dojść wówczas, gdyby Sąd I instancji powziął nie dające się usunąć wątpliwości i poczytał je na niekorzyść oskarżonego albo powinien stwierdzić istnienie takich wątpliwości, a następnie rozstrzygnąć je na jego korzyść, ale tego nie uczynił. Do uchybienia zasadzie in dubio pro reo nie dochodzi więc wówczas, gdy tylko strona żywi takie wątpliwości, w szczególności na skutek odmiennej oceny materiału dowodowego, przy jednoczesnym niewykazaniu, iż ta dokonana przez Sąd Rejonowy uchybia wymogom określonym w art. 7 kpk. W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw Sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Nie sposób natomiast przyjąć, aby ocena dowodów przedstawiona przez Sąd Rejonowy miała charakter dowolny i nie uwzględniała zasady wyrażonej w art. 5§2 kpk. W sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Odnosząc się jeszcze do zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk to należy przypomnieć, że wyrażona w tymże artykule zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem wątpliwości okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5§2 kpk winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

Sąd dokonał dokładnej analizy wyjaśnień oskarżonego, wskazał z jakich przyczyn dowodu tego nie można obdarzyć przymiotem wiarygodności. Zbędne jest w tym miejscu powtarzanie tej trafnej argumentacji Sądu I instancji, skoro Sąd Okręgowy ją podziela. Zwrócić tylko należy uwagę, że Sąd Rejonowy słusznie wskazał na sprzeczności występujące w samych wyjaśnieniach oskarżonego oraz to, że sam D. P. (1) nie był nawet w stanie wskazać hipotetycznej przyczyny dlaczego D. C. (1) miałyby go bezpodstawnie pomawiać o popełnienie przestępstwa. Jeszcze przed samym zamknięciem przewodu sądowego oskarżony wyjaśnił, że w zasadzie to nie ma „zielonego pojęcia” dlaczego D. C. złożył obciążające go zeznania.

W świetle zebranych w sprawie dowodów nie ulega wątpliwości, że treść zeznań D. C. (1) jest wynikiem zrelacjonowania przez niego rzeczywistego przebiegu wypadków, z czym wiązało się opisanie zachowania i roli oskarżonego D. P. w popełnieniu zarzuconego mu przestępstwa. Sąd Rejonowy z należyłą starannością dokonał oceny zeznań D. C. (1). I tą argumentację aprobuje Sąd II instancji. Zwrócić należy uwagę, że D. C. przez cały tok postępowania składał konsekwentne, niesprzeczne zeznania. Nie miała więc miejsce taka sytuacja, że D. C. odwoływał swoje twierdzenia o sprawstwie oskarżonego, bądź na jakimkolwiek etapie wahał się w tej kwestii. Nie ma żadnych powodów, aby odmówić wiary zeznaniom świadka D. C.. Świadek ten nie dlatego ujawnił fakt popełnienia przestępstwa D. P., że został poinformowany przez nieustalonego funkcjonariusza policji, iż są dowody na sprawstwo świadka i D. P., lecz dlatego, że tak było w rzeczywistości. Powodem złożenia zeznań obciążających D. P. nie było to, że funkcjonariusz miał powiedzieć świadkowi, że oskarżony przyznał się do jego popełnienia. Z zeznań D. C. nie wynika, że został poinformowany, iż D. P. go obciążył. Przecież świadek D. C. mógł na dowolnym etapie zmienić swoje zeznania i wskazać przyczynę takiego postąpienia. Jednak tak nie postąpił, jednoznacznie, konsekwentnie do końca wskazując na udział D. P. w popełnieniu przestępstwa. Nie ujawniły się w sprawie żadne okoliczności wskazujące na

konieczność przesłuchania D. C. z udziałem biegłego. Okolicznością taką nie jest to, że zeznania te były niekorzystne dla oskarżonego. Nadto to nie biegły, lecz Sąd ocenia wiarygodność relacji podawanych przez osoby przesłuchiwane.

Reasumując powtórzyć należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów i należycie swoje stanowisko uzasadnił. Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd I instancji dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych w sprawie, które Sąd Okręgowy aprobuje.

Prawidłowo też Sąd ukształtował wymiar kary dla oskarżonego, uwzględniając okoliczności mające znaczenie dla jej wymiaru. Argumentację Sądu Rejonowego w tej kwestii Sąd II instancji też akceptuje.

Mając powyższe na uwadze należało, na podstawie art. 437 kpk orzec, jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie w punkcie II wyroku dot. zasądzenia na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną oskarżonemu oparte zostało na treści art. 618§1 pkt 11 kpk, art. 619§1 kpk, art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. Ust. z 2002r. nr 123 poz. 1058 z późn. zm.), §2 ust.3, § 14 ust. 2 pkt 4, §19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. Ust. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 624§1 kpk w zw. art. 634 kpk w całości zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze albowiem nie jest on w stanie ponieść tych kosztów z racji sytuacji majątkowej w jakiej się znajduje.

SSO Tomasz Nowak SSO Krzysztof Sajtyna SSO Klaudiusz Senator